

ಅಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಲಂಚ್ ಅವರ್‌ನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಇನ್ನೆರಡು ಹೋಂವರ್ಕ್ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುವ ಆತುರದಲ್ಲಿದ್ದಳು ಸ್ವಿತಾ. ಪ್ಲೇಗ್ರಿಂಡಿನಿಂದ ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಹರ್ಷಿತಾ, “ನಿನ್ನತ್ತ ಒಂದು ವಿಷಯ ಕೇಳುತ್ತಾ” ಎಂದು ಓಲಿ ಕೆ ಹಾಕಿದಳು. ನೋಟ್‌ಬುಕ್‌ನಿಂದ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ‘ಏನು?’ ಎನ್ನುವಂತೆ ಹುಬ್ಬೇರಿಸಿದಳು ಸ್ವಿತಾ.

“ದಿನಾ ಸ್ಕೂಲಿಂದ ವಾಪಸ್ಸು ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋವಾಗ ಬಿ ಸೆಕ್ಸ್ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳ ಜೊತೆ ಹೋಗಿಯಿಲ್ಲಾ, ಅವಳು ರೂಂಟ್ ನಿಂಗೊತ್ತಾ?” ಕೇಳುತ್ತಾ ಸ್ವಿತಾಳ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡಿದಳು.

‘ಇಷ್ಟೇನಾ’ ಎನ್ನುವಂತೆ ಹರ್ಷಿತಾಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, “ಓ... ಅವಳಾ, ಕಾಮಿನೀಂತ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮನೆನೂ ವಿದ್ಯಾನಗರದಲ್ಲೇನೇ, ಅದಕ್ಕೇ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿವಿ. ಮುಕ್ಕಾಲು ದೂರ, ಎಂಟನೇ ಕ್ರಾಸ್ ಹತ್ತ ಅವಳು ಬಲಪಕ್ಕದ ಸಂದಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗುತ್ತಾಳೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಎರಡು ಫಠಾಂ ದೂರದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನೆಯಂತೆ. ನಾನು ಸೀದಾ ಮುಂದೆ ಹನ್ನೆರಡನೇ ಕ್ರಾಸ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ. ಯಾಕೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಸ್ವಿತಾ.

“ನಿಂಗೆ ಅಷ್ಟೇನಾ ಗೊತ್ತಿರೋದು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹರ್ಷಿತಾ ಒಂದು ಬಗೆಯಾಗಿ ನಕ್ಕಳು.

“ಅಂದ್ರೆ ನಿಂಗೆನೇನು ಗೊತ್ತು?”

ಸ್ವಿತಾಳೆಂದಾಗ ಹರ್ಷಿತಾ ಅವಳ ಕಿವಿಯ ಬಳಿ ಓಸುಗುಟ್ಟಿದಳು – “ಅವರಮ್ಮ ಸೂಳೆಯಂತೆ”.

ನಂಬದವಳಂತೆ ನೋಡಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸುವಂತೆ “ನಿಜವಾಗ್ಲೂ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಲೆಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಆಡಿಸಿದಳು.

“ಬಸ್‌ಸ್ಟಾಂಡ್ ಮೂಲೆಯಲ್ಲೊಂದು ಲೈಟು ಕಂಬ ಇದ್ದಲ್ಲಾ, ದಿನಾ ರಾತ್ರಿಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತಿರಾಳಂತೆ. ನಂಗೆ ಹತ್ತನೇ ಕ್ಲಾಸ್‌ನ ಸುಧಾ ಈಗಷ್ಟೇ ಹಾಗಂದ್ರು. ಅವು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಅವರಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲು ರಳಾಯಿಸೋದನ್ನು ನೋಡಿದಾಳಂತೆ. ನೀನು ದಿನಾ ಅವು ಜೊತೆಲಿ ಹೋಗಿಯಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೇ ಅವಳ ಸಾವಾಸ ಸರಿಯಿಲ್ಲ; ಸ್ವಿತಾಳೆ ಹುಷಾರಾಗಿರಕ್ಕೆ ಹೇಳೊಂದ್ರು”.

ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುಳಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಆಟಕ್ಕೆ ಹೊರಗೊಡಿಸೋದಳು. ಸ್ವಿತಾಳ ತಲೆಕೆಟ್ಟು ಮೊಸರುಗಡಿಗೆಯಾಯ್ತು.

ಅಂದು ಶಾಲೆ ಮುಗಿದು ಹೊರಬಂದಾಗ ಎಂದಿನಂತೆ ಕಾಮಿನಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಹೋಗಲೋ ಬೇಡವೋ ಎಂದು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಗೊಂದಲವಾದರೂ, ‘ಪಾಪ, ಅವರಮ್ಮ ಹಾಗಿದ್ದೆ ಇವ್ವೇನು ಮಾಡಾಳೆ? ಇವ್ವೇನು ಲೈಟು ಕಂಬದ ಕೆಳಗೆ ನಿಲ್ಲಿಲ್ಲಲ್ಲ, ದಿನವೂ ಸ್ಕೂಲಿನ ವಿಷಯಾನೋ, ಪಾಠದ ವಿಷಯಾನೋ ಇಂಥಾಡ್ಲೇ ಏನಾದ್ರೂ ಇಬ್ಬೂ ಮಾತಾಡೋದು. ಅವಿಗೆ ಆಲ್ಟಿಬಾ ಕಷ್ಟವಂತೆ. ನಂಗೆ ಬಯಾಲಜಿ ಅಂದ್ರೆ ಅಲರ್ಜಿ. ಇಬ್ಬೂ ನಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದ್ದನ್ನು ಡಿಸ್‌ಸಸ್

ಮಾಡ್ತಾ ಹೋಗಿವಿ. ಅಥವಾ ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಏನಾದ್ರೂ ತಮಾಷೆ ವಿಷಯ ಅಷ್ಟೇ. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಅವಳು ಬೇರೆ ಏನೂ... ಅಂ..ತ..ಹ.. ವಿಷಯ ಇದುವರೆಗೂ ಮಾತಾಡಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಎಂದಾದರೂ ಅಂತಹ ಮಾತು, ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಾಗ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಜೊತೆಗೆ ಹೊರಟರೂ, ಎಂದಿನಂತೆ ಮಿಷಿಯಿಂದ ಮನಬಿಟ್ಟಿ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹರಟಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಏನೋ ಯೋಚನೆನಲ್ಲಿದೀಯ” ಎಂದು ಅವಳು ಕೇಳಿದಾಗಲೂ – “ಏನಿಲ್ಲ, ಸ್ವಲ್ಪ ತಲೆ ನೋಯ್ತಿದೆ” ಎಂದು ತೇಲಿಸಿದ್ದಾಯ್ತು. ಅಂತೂ ಅವಳ ತಿರುವು ಬಂತು. ‘ಬೈ’ ಹೇಳಿ ಮುಂದೆ ಹೊರಟರೂ ಏನೇನೋ ವಿಚಾರಗಳು ತಲೆಯಲ್ಲಿ... ಅವಳಮ್ಮ ಚಮೇಲಿ ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ಕರೀನಾ ಕಪೂರಳಿದ್ದ ಹಾಗೆ... ಏಕೋ ಯೋಚನೆ ಮುಂದುವರೆಯದೆ ತಲೆಕೊಡವಿ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿದ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಕೆನಿಸಿತ್ತು ಸ್ವಿತಾಳೆ. ಕಾಮಿನಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಮುಂದುವರೆಸಬೇಕೋ, ಇಲ್ಲವೇ ಕಡಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೋ; ಕಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಹೇಗೆ ಎನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ಅಮ್ಮನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಸಲಹೆ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಕಿತ್ತು. ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅಮ್ಮ ಹೊರಹೋಗಲು ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಹೀಗೆ ಅವಳ ಮೀಟಿಂಗ್‌ಗಳು ಸಂಜೆಯ ಮೇಲೆ ಶುರುವಾಗುತ್ತೆ. ರಾತ್ರಿ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೋ ವಾಪಸ್ಸು ಬರುತ್ತಾಳೆ.

“ನೀನಿಲ್ಲಿದ್ದೆ ನಂಗೆ ಬೇಜಾರು, ಹೋಗ್ಬೇಡಮ್ಮ” ಅಂದ್ರೆ, “ಬಿಸಿನೆಸ್ ಅಂದ್ರೆ ಹಾಗೇ ಅಲ್ತಾ ಬೇಬಿ. ಕ್ವಿಂಟ್ಸ್ ಹೇಗೆ ಶೆಡ್ಯೂಲ್ ಮಾಡಾರೋ ಹಾಗೇ ನಾವೂ ಅಡ್ಡಸ್ಸು ಮಾಡೋಬೇಕಾಗತ್ತೆ. ಆದಷ್ಟೂ ಬೇಗ ಬಂದ್ಪಿಡ್ಪಿ” ಎಂದು ಕನ್ನೆ ಸವರಿ

ಹೊರಟುಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ಪಪ್ಪನಿಗೋ, ಅಫೀಸ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯೋದೇ ಇಲ್ಲ.

ಇವತ್ತೂ ಸಂಜೆಯ ಮೀಟಿಂಗೇನೋ... ಹಾಗೇ ಇದ್ದರೂ ಅಮ್ಮ ಚಂದ; ಇನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡರಂತೂ ತುಂಬಾ ಸುಂದರಿ.

“ಏನು ಹಾಗೋಡ್ಪಿಡಿದೀಯ ಬೇಬಿ” ಎಂದು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಕಡೆಯ ಸಲ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು. ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಿಂದ ಅಮ್ಮನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ “ನಿನ್ನತ್ತ ಏನೋ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕಿತ್ತು. ನಂಗೆ ನಿನ್ನ ಅಡ್ಡೆಸ್ ಬೇಕಿತ್ತು ಮಮ್ಮಿ” ಸ್ವಿತಾಳೆಂದಾಗ, “ಓ... ಈಗಾಗ್ಲೇ ತಡವಾಗಿದೆ ಬೇಬಿ. ಕಾಯ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡೋಣ್ತಾ. ಪಪ್ಪ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಬ್ಯುಸಿನೆಸ್ ಕಾಲ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಬರೋದೂ ತಡವಾಗತ್ತೆ. ನೀನು ಬೇಗ ಊಟ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿಬಿಡು, ಬರ್ತಾ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಚಪ್ಪಲಿ ಮೆಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೋಡಿ ಕಾರನ್ನೇರಿದಳು.

ಒಬ್ಬಳಿಗೇ ಬೇಜಾರೆಂದು ಪಪ್ಪನ್ನ ಯಾವತ್ತು ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆದರೂ, “ನೀನು ಮಾಡ್ಪಿಡು ಬೇಬಿ. ನಂಗಿನ್ನೂ ತುಂಬಾ ಕೆಲ್ಸ ಇದೆ. ಆಮೇಲೆ ಅಮ್ಮನ್ನೊತೆ ಮಾಡ್ಪಿಡಿ” ಅಂತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇವತ್ತಿಷ್ಟೇ... ಒಬ್ಬೇ ಒಂದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಟಿವಿ ನೋಡೋದು, ಹೋಂವರ್ಕ್ ಮುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು, ಊಟ ಮಾಡಿ ಮಲಗೋದು... ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತುಸು ಬೇಸರದಿಂದಲೇ ಅಮ್ಮನ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಹೊರಟಳು.

ಹೊರಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಅಮ್ಮನ ಮೊಬೈಲು ರಿಂಗಿಂಗಿನೆಸೆತೊಡಗಿತು. ವಾಪಸ್ಸು ಕೋಣೆಯೊಳ ಹೊಕ್ಕರೆ ಡ್ರೆಸ್ಸಿಂಗ್ ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಅಮ್ಮನ ಮೊಬೈಲು ಕರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ‘ಬಿಸಿನೆಸ್ ಕಾಲ್ ಏನೋ, ತೆಗೆಯಲೋ ಬೇಡವೋ’ ಎಂದು ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಕಡೆಗೆ ‘ಮಮ್ಮಿ ಹೊರಟಿದ್ದಾಳೆ’ ಎಂದಾದರೂ ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡು ಕರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಎತ್ತಿಕೊಂಡ ತಕ್ಷಣವೇ ‘ನಿಂಗೊಂದಿಷ್ಟೂ ಟೈಮ್‌ಸೆನ್ಸ್ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ; ಗಿರಾಕಿಯಿಂದ ಈಗಾಗ್ಲೇ ಮೂರು ಕಾಲ್ ಬಂದಿದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನೀನು ತುಂಬಾ ಕೇರ್‌ಲೆಸ್ ಆಗಿದೆ. ಈ ಬಿಸಿನೆಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೀಗಿದ್ದೆ ಆಗಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಹೊರಟೋ ಇಲ್ಲೋ. ಮೂರು ಜನ ಇದಾರೆ. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯವರೆಗೆ ಎಂಟರ್‌ಟೇನ್ ಮಾಡ್ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ರಾಯಲ್ ಕ್ಯಾಸಲ್‌ನ ರೂಂ ನಂಬರ್ 707. ಜ್ವಾಪಕ ಇದೆಯಲ್ಲಾ?’ ಅತ್ತ ಕಡೆಯಿಂದ ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕರೆ ತುಂಡಾಯಿತು.

ನಿಬ್ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸ್ವಿತಾಳ ಕೈಯಿಂದ ಮೊಬೈಲ್ ಜಾರಿಬಿತ್ತು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in